

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku D. B.

przy uczestnictwie K. S., K. B. i M. M.

o zniesienie współwłasności nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 marca 2011 r.,

skargi wnioskodawczyni

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 marca 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

W niniejszej sprawie istnieją dwie przyczyny uzasadniające odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przez wydanie kwestionowanego wyroku nie wyrządzono skarżącej szkody, co jest niezbędną przesłanką umożliwiającą rozpoznanie skargi (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał, że zasądza wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości nie od rozpoczęcia takiego korzystania, lecz dopiero od chwili doręczenia skarżącej pozwu w sprawie wytoczonej na podstawie art. 231 k.c. Chwilę tę należy bowiem uznać za dowiedzenie się przez samoistnego posiadacza w dobrej wierze, że żąda się od niego wydania rzeczy będącej w posiadaniu. Od tej też chwili, zgodnie z art. 224 § 2 k.c., posiadacz powinien płacić wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z rzeczy. Ponadto, chociaż w skardze wskazano jej podstawy oraz je uzasadniono, to jednak w skardze nie wskazano, z jakimi przepisami pozostaje sprzeczne kwestionowane orzeczenie. Tymczasem, zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., wskazanie takich przepisów jest samodzielnym i niezbędnym elementem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, którego brak uzasadnia odrzucenie skargi. Jednocześnie z utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego jednoznacznie wynika, że wskazanie podstaw skargi nie jest tożsame ze wskazaniem przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie pozostaje sprzeczne.